

SEGUIR JESÚS

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

L'Evangelí parla moltes vegades de la gentada que seguia Jesús, entusiasmada pels seus miracles, les seves paraules i els seus gestos. Tenia una manera de parlar de Déu que alliberava la gent i els feia descobrir la possibilitat d'una nova manera de viure. La seva actitud d'acollir tothom, petits, marginats, pobres, malalts; la seva mirada i les seves paraules arribaven al fons de les persones, tenia una força irresistible. Anunciava a tothom que el Regne de Déu, el seu Pare, ja era enmig d'ells. Aquella gent es preguntaven si podia ser el Messies que el poble esperava.

Però Jesús sap molt bé que seguir-lo no és fàcil, no és un entusiasme momentani quan tot va bé, i posa unes condicions als qui volen anar amb Ell. Seguir Jesús demana un canvi de valors, un canvi de vida, una entrega personal. El seguiment de Jesús neix d'una convicció molt profunda que el camí que Ell viu i que proposa és el que pot donar sentit i plenitud a la vida. En realitat, el seu seguiment coincideix amb la pròpia autorealització. El qui segueix Jesús no deixa de ser ell mateix, al contrari, seguir-lo el fa lliure, el fa ser ell més autènticament. Aquesta sintonia que s'estableix entre Jesús i el deixeble es va traduint en una comunió de valors i d'una manera nova de viure. Aquesta decisió es pren quan s'ha fet l'experiència del seu amor, del seu perdó, és la reacció dels apòstols quan molts dels seus seguidors el van deixar: «Senyor, a qui aniríem? Només vos teniu paraules de vida eterna».

Ser deixebles de Jesús és haver experimentat que Ell és present en la nostra vida, i no voler fer altra cosa que la voluntat del Pare, com Ell. Quan un sent la crida de Jesús, i l'acull, és capaç de deixar tot allò que l'impedeix anar amb ell. A poc a poc es va identificant amb els seus sentiments, amb les seves actituds. Aquest és l'únic sentit de la seva vida. Seguir Jesús no és qüestió de voluntarisme, és qüestió de sentir-se estimat i estimar. És posar-se a les seves mans amb la confiança que és Ell qui sosté aquest desig. El seguiment de Jesús sempre és resposta agraïda. El seguiment de Jesús exclou tot càlcul humà. El deixeble no té altre fonament que l'Evangelí; la seva força és la confiança en la seva Paraula i no en les seves pròpies forces. Es tracta d'anar desplaçant el nostre ego perquè Déu arribi a ocupar el centre de la nostra vida.

Déu no està dividit, el seu amor ho inclou tot, i nosaltres hem d'anar aprenent a estimar Déu i els altres, en Ell: «Si algú diu que estima Déu i no estima als altres, és un mentider, perquè el qui no estima el seu germà que veu, no pot estimar Déu que no veu». Estimar els altres en Ell és el fonament que sosté tot l'edifici de la nostra vida. La decisió de seguir Jesús no es fa d'una vegada per sempre, és un posar-se en camí darrere Ell, un camí obert, nou cada dia. El seu Evangelí es va aprenent a poc a poc. Tampoc els deixebles, molt sovint, no entenien les seves paraules i Ell, amb una paciència infinita, els anava fent descobrir qui era i quin era el sentit del Regne que havia vingut a portar a la terra. Seguir Jesús és un do que hem d'agrair i acollir, hem de treballar i aprofundir al llarg de tota la vida, perquè les diverses circumstàncies que vivim ens obliguen a donar una resposta nova a la crida que Déu ens fa a través d'elles cada dia, en cada situació que ens trobem.